

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-285/03 Agraz SA i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Agraz SA i in. w dniu 6 czerwca 2005 r.

(Sprawa C-243/05 P)

(2005/C 193/31)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 6 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie spółki Agraz SA i in., reprezentowanych przez adwokatów Joségo Luísa da Cruz Vilaçę i Dorothée Choussy, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Agraz SA i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału :

1. o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 17 marca 2005 r. w zakresie, w jakim uznał on, że nie jest pewne czy szkoda została rzeczywiście wyrządzona i oddalił skargę; oraz, w ponownym orzeczeniu,
2. o stwierdzenie, że w niniejszym przypadku zostały spełnione przesłanki pozaumownej odpowiedzialności Komisji; o zasądzenie od pozwanej na rzecz każdej z wnoszących odwołanie spółek zapłaty pozostałej kwoty pomocy produkcyjnej (wyszczególnionej w załączniku A.27) wraz z odsetkami — których stopę ustali Sąd — naliczanymi od dnia 12 lipca 2000 r. (lub, tytułem żądania ewentualnego, od dnia 13 lipca 2000 r. lub też od dnia 16 lipca 2000 r.) aż do dnia rzeczywistej wypłaty tej pomocy oraz o obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, w tym także kosztów poniesionych przez wnoszące odwołanie;
3. tytułem żądania ewentualnego, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, aby — po ponownym wysłuchaniu skarżących — rozstrzygnął o kwotach należnego im odszkodowania oraz o obciążeniu Komisji całością kosztów niniejszego postępowania (w tym także kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie) oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Powołane zarzuty i główne argumenty:

Spółki wnoszące odwołanie podnoszą na jego poparcie następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa polegające na stwierdzeniu przez Sąd, że szkoda wyrządzona wnoszącym odwołanie nie jest pewna i że nie może ona zatem stanowić podstawy dla ich roszczenia o odszkodowanie.

Zarzut ten dzieli się na dwie części:

Po pierwsze, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie uwzględnił orzecznictwa sądów wspólnotowych, a także zasad uznanych przez krajowe systemy prawne Państw Członkowskich w zakresie pozaumownej odpowiedzialności cywilnej, dokonując błędnej wykładni pojęcia „pewna szkoda” i myląc ustalenie charakteru szkody z obliczeniem jej kwoty.

Po drugie, wnoszące odwołanie podnoszą argumenty mające na celu wykazanie, że Sąd nie wyciągnął ze swych stwierdzeń w przedmiocie bezprawności działania Komisji polegającego na naruszeniu rozporządzenia Rady (WE) 2201/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków przetworów owocowych i warzywnych (⁽¹⁾), a także na naruszeniu zasad starannego działania i prawidłowego administrowania, narzucających się wniosków w kwestii uznania roszczeń odszkodowawczych wnoszących odwołanie.

Zarzut drugi: Naruszenie zasady kontrydiktoryjności oraz prawa stron do bycia wysłuchanymi;

Zarzut trzeci: Przeinaczenie żądań wnoszących odwołanie;

Zarzut czwarty: Nieskorzystanie przez Sąd ze swych uprawnień do nieograniczonego orzekania oraz niedopełnienie swego obowiązku orzekania; odmowa ochrony sądowej polegająca na tym, że Sąd nie wyciągnął ze swych stwierdzeń narzucających się wniosków w kwestii ustalenia kwoty odszkodowania.

(¹) Dz.U. L 297, str. 29

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Patent- und Markensensat z dnia 9 lutego 2005 r. w sprawie Armin Häupl przeciwko Lidl Stiftung & Co KG

(Sprawa C-246/05)

(2005/C 193/32)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 10 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Patent- und Markensensat z dnia 9 lutego 2005 r. w sprawie Armin Häupl przeciwko Lidl Stiftung & Co KG.

Oberster Patent- und Markensensat zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że „data zakończenia procedury rejestracji” oznacza początek okresu ochrony?
2. Czy art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że uzasadnione powody nieużywania znaku istnieją, gdy wprowadzenie w życie realizowanej przez właściciela znaku strategii przedsiębiorstwa zostało opóźnione przez okoliczności niezwiązane z samym przedsiębiorstwem, czy też właściciel znaku jest zobowiązany do zmiany strategii przedsiębiorstwa tak, aby rozpocząć używanie znaku we właściwym czasie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-249/05)

(2005/C 193/33)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 15 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Triantafyllou'a i I. Koskinena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że ustanawiając obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego przez niemającego stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii podatnika, który prowadzi tam podlegającą opodatkowaniu działalność gospodarczą i ma miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, z którym Republika Finlandii zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy, którego zakres zastosowania odpowiada zakresowi zastosowania dyrektywy 76/308/EWG⁽¹⁾ w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych i rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003⁽²⁾ z dnia 7 października

2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 218/92, Republika Fińska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 21 i art. 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r.⁽³⁾ oraz art. 18 i art. 49 WE.

- 2) obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z art. 21 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie podatku VAT Państwa Członkowskie nie mogą nakazać, aby podmiot gospodarczy, który ma stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym Państwie Członkowskim, ustanowił przedstawiciela podatkowego. Takie ustanowienie jest dobrowolne.

Zgodnie z przepisami fińskimi:

a) gdy podmiot gospodarczy jest podatnikiem niemającym stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii, zobowiązany do zapłaty podatku od wartości dodanej jest odbiorca („odwrócony obowiązek podatkowy”);

b) gdy podmiotowi gospodarczemu niemającemu stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii przyznaje się możliwość rejestracji jako zobowiązanego do zapłaty podatku VAT, jest on zobowiązany do ustanowienia w Finlandii przedstawiciela podatkowego.

W odniesieniu do ustanowienia przedstawiciela podatkowego system fiński nie jest zgodny z prawem wspólnotowym. Obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego jest niezgodny z art. 21 ust. 2 szóstej dyrektywy VAT.

System fiński może pozostawić podmiotowi gospodarczemu niemającemu stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w Finlandii wolny wybór, czy chce zarejestrować się jako zobowiązany do zapłaty VAT, ale nie może uzależnić tego wyboru od ustanowienia przedstawiciela podatkowego. Jest to niezgodne z szóstą dyrektywą VAT i bezpośrednio sprzeczne z celem dyrektywy 2000/68/WE⁽⁴⁾ i zasadami swobodnego przepływu towarów i swobodnego świadczenia usług zagwarantowanymi w Traktacie WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 73, str. 18

⁽²⁾ Dz.U. L 264, str. 1

⁽³⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1)

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r. zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do określenia osoby odpowiedzialnej za zapłatę podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 269, str. 44.